

16 -07- 2021

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Osijek, Trg Ante Starčevića 7/II

Poslovni broj: 8 Usl-1147/2020-6

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku, po sutkinji Valentini Grgić Smoljo, uz sudjelovanje zapisničarke Tamare Golub, u upravnom sporu tužitelja KORDELIJA j.d.o.o. Nova Gradiška, A. M. Relkovića 26, kojeg zastupa opunomoćenik Robert Demo, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Juranović i dr. j.t.d., Nova Gradiška, Slavonskih Graničara 8/I, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Frankopanska 1, Zagreb, radi poreza na dodanu vrijednost, 1. srpnja 2021.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-471-02/19-01/72, URBROJ: 513-04-20-2 od 31. kolovoza 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika KLASA: UP/II-471-02/19-01/72, URBROJ: 513-04-20-2 od 31. kolovoza 2020. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Slavonski Brod, KLASA: UP/I-471-02/18-01/167, URBROJ: 513-07-12/18-6 od 27. studenog 2018.

2. Navedenim prvostupanjskim rješenjem se pod točkom I. izreke rješenja tužitelju utvrđuje manje obračunati porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2017. do 31. prosinca 2017. i to: osnovica poreza od 312.636,37 kn; obveza poreza od 85.522,61 kn i kamata na nepravodobno plaćeni porez na dodanu vrijednost obračunata do 25. rujna 2018. u iznosu od 3.898,73 kn. Pod točkama II. do V. nalaže se uplaćivanje utvrđenih obveza i provedba odgovarajućih knjiženja u poslovnim knjigama, uz nalog za izvršenje rješenja u roku od 8 dana od dana njegove izvršnosti a pod prijetnjom ovrhe.

3. Tužitelj u tužbi navodi da porezna tijela pogrešno tumače odredbe Direktive Vijeća 2006/112/EZ i pravno shvaćanje zauzeto u presudi Europskog suda pravde od 21. veljače 2006. u predmetu Halifax i dr. (C-255/02). Smatra da prvostupanjsko tijelo nije valjano otklonilo prigovor tužitelja izjavljen na zapisnik o obavljenom poreznom nadzoru. Smatra da se odredbe Direktive Vijeća 2006/112/EZ primjenjuju na isporuke dobara ili pružanje usluga uz naknadu te da porezno tijelo

pogrešno smatra da se u konkretnom slučaju radi o zlouporabi poreznog sustava i da je svojim načinom poslovanja porezni obveznik stvorio umjetne uvjete u smislu primjene Direktive i primjene pravnog shvaćanja iz navedene presude. Direktiva bi se mogla primijeniti kada bi se radilo o poduzetoj načelno dopuštenoj isporuci roba i usluga čiji je prikriveni cilj dobivanja porezne povlastice. U konkretnom slučaju, tužitelj niti povezano društvo Izonoa j.d.o.o. u nadziranom razdoblju nisu međusobno vršili nikakve isporuke dobara i usluga niti su međusobno poslovali s ciljem stvaranja umjetnih uvjeta radi korištenja poreznih povlastica. Da bi se radilo o isporuci dobara u smislu članka 14. stavka 1. Direktive, moralo je biti nedvojbeno utvrđeno da je porezni obveznik izvršio prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom u svojstvu vlasnika. Međutim, konkretne radnje koje je poduzimao porezni obveznik, sukladno definicijama, nemaju karakter isporuke roba i usluga, niti se kao takve mogu smatrati zlouporabom poreznog sustava. Naime, postupanje poreznog obveznika svodi se na njegovu odluku o poslovanju i mirovanju poslovanja. Takvo postupanje tužitelja niti jednim propisom nije predviđeno kao nedozvoljeno. Smatra da je pravno nemoguće da tužitelj, nakon što uđe u sustav PDV-a i svoju gospodarsku djelatnost stavi u mirovanje, da tada svoju gospodarsku djelatnost prenese na drugo društvo. Zaposlenici tužitelja, nakon što tužitelj stavi poslovanje u mirovanje, samostalno svojom odlukom daju otkaz i zapošljavaju se u drugom društvu, Izonoa j.d.o.o. Netočno je i da tužitelj, nakon što poslovanje stavi u mirovanje, prenosi poslovni prostor u kojem djeluje na drugo društvo, budući da tužitelj iznajmljuje poslovni prostor od treće osobe. Dakle, nema novčanog tijeka s ciljem prijenosa profita između povezanih društava. Slijedom iznesenoga, tužitelj predlaže Sudu poništiti osporavana rješenja tuženika i prvostupanjskog tijela.

4. U odgovoru na tužbu tuženik, u bitnome, navodi da tužba nije osnovana iz razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja. Stoga predlaže Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

5. Radi utvrđivanja svih odlučnih činjenica u sporu, pred ovim Sudom je održana javna rasprava 24. lipnja 2021. u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i odsutnosti tuženika. Tom prilikom, opunomoćenik tužitelja je zatražio trošak u iznosu od 5.000,00 kn, odnosno 2.500,00 kn za sastav tužbe i isti iznos za pristup na ročište, sve uz pripadajući PDV.

6. Sud je tada odbio prijedlog tužitelja za saslušanjem odgovorne osobe tužitelja Ivana Capana na okolnosti poslovanja tvrtke KORDELIJA j.d.o.o. u razdoblju od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2018., a sukladno odredbi članka 33. stavka 5. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) u svezi sa člankom 292. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19.), budući da Sud smatra da su odlučne činjenice u dovoljnoj mjeri utvrđene da bi mogao donijeti odluku. Naime, održavanje još jednog ročišta za raspravu, jer je tužitelj saslušanje predložio tek na raspravi, nepotrebno bi povećalo troškove upravnog spora, a što bi bilo u suprotnosti s načelom učinkovitosti, izraženim u odredbi članka 8. Zakona o upravnim sporovima. Budući da je u konkretnom slučaju za odluku u ovoj upravnoj stvari tužitelja odlučna primjena materijalnog prava, usmeno iskazivanje odgovorne osobe tužitelja ne bi bilo od nikakvog utjecaja na odlučivanje i nepotrebno je.

7. Sud je izveo dokaze uvidom u spis i spis upravnog postupka te je na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Uvidom u spis upravnog postupka razvidno je da je Ministarstvo financija - Porezna uprava, Područni ured Slavonski Brod, Služba za nadzor kod tužitelja

obavilo porezni nadzor obračunavanja, evidentiranja, prijavljivanja i plaćanja poreza i drugih javnih davanja za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 31. kolovoza 2018., točnije predmet poreznog nadzora bio je porez na dohodak, nadzor doprinosa za obvezno mirovinsko i zdravstveno osiguranje, zapošljavanje, doprinosa za mirovinsko osiguranje na temelju individualne kapitalizirane štednje te doprinosa za zdravstveno osiguranje za prava u slučaju ozljede na radu, o čemu je sastavljen Zapisnik, KLASA: 471-02/18-01/97, URBROJ: 513-07-12/18-02 od 25. rujna 2018. Zaključkom KLASA: UP/I-471-02/18-01/167, URBROJ: 513-07-12-18-1 od 6. rujna 2018. proširen je porezni nadzor na porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2015. do 28. veljače 2018.

9. Poreznim je nadzorom utvrđeno da su tužitelj i trgovačko društvo Izonoa j.d.o.o. povezane osobe koje obavljaju istu gospodarsku djelatnost, kojima su osnivači i odgovorne osobe u oba društva Ivona Smolčić i Ivan Capan. Utvrđeno je i da oba društva imaju sjedište u Novoj Gradiški, M. A. Reljkovića 26 te da niti jedno od tih društava nema dugotrajnu imovinu i opremu u vlasništvu društva, već je ista u najmu od istoga najmodavca. Također je utvrđeno da zaposleni djelatnici prelaze iz jednoga društva u drugo, ovisno koje obavlja gospodarsku djelatnost.

10. Uvidom u poslovne knjige tužitelja utvrđeno je da je porezni obveznik ostvario promet od obavljanja gospodarske djelatnosti u razdoblju od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2015. u iznosu od 594.682,80 kn, u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 31. prosinca 2016. u iznosu od 0,00 kn u razdoblju od 1. siječnja 2017. do 31. prosinca 2017. u iznosu od 676.954,00 kn te u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 31. prosinca 2018. u iznosu od 0,00 kn.

11. Tužitelj je poslovao u 2015. godini, kada je prešao prag za ulazak u sustav PDV (230.000,00 kn) te je Poreznoj upravi Ispostava Nova Gradiška podnio zahtjev za upis u sustav PDV-a od 1. siječnja 2016., a zatim, u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 31. prosinca 2016. nije obavljao registriranu gospodarsku djelatnost te je podnio zahtjev za izlazak iz sustava PDV-a. Isti postupak ponavlja u 2017. i 2018. godini.

12. Pritom, trgovačko društvo Izonoa j.d.o.o. je poslovalo u 2014. godini i prešlo prag za ulazak u sustav PDV-a (230.000,00 kn) te je poreznom tijelu podnio zahtjev za upis u sustav PDV-a od 1. siječnja 2015., dok u razdoblju od 1. siječnja do 31. prosinca 2015. nije obavljalo registriranu gospodarsku djelatnost te je podnijelo zahtjev za izlazak iz sustava PDV-a, a isti postupak ponavlja i u idućim godinama – 2016. i 2017. godini.

13. Sijedom navedenoga, porezno tijelo je utvrdilo kako iznesene radnje rezultiraju činjenicom da u trenutku kada tužitelj na temelju ostvarenih prihoda ispunjava uvjete za ulazak u sustav PDV-a, isti prestaje s obavljanjem djelatnosti u svom društvu te prenosi gospodarsku djelatnost i prijavljuje radnike u društvo Izonoa j.d.o.o., koje kao novi porezni obveznik započinje, odnosno nastavlja s radom u istim uvjetima, a nije obveznik PDV-a i ne obračunava PDV na isporuke dobara i usluga, jer koristi institut malog poreznog obveznika iz članka 90. Zakona o porezu na dodanu vrijednost.

14. Na temelju utvrđenih činjenica, porezno tijelo je utvrdilo postojanje zlouporabe prava u području PDV-a, budući da je navedenim radnjama utvrđena stalnost u obavljanju istovrsne djelatnosti koja se prenosi s jednog povezanog društva na drugo, u istim poslovnim prostorima i koristeći istu radnu snagu, koristeći ista osnovna sredstva, istu radnu snagu i iste dobavljače.

15. Odredba članka 9. Općeg poreznog zakona (Narodne novine, broj 115/16.) propisuje da su sudionici porezno-pravnog odnosa dužni postupati u dobroj

vjeri (stavak 1.). Postupanje u dobroj vjeri znači savjesno i pošteno postupanje u skladu sa zakonom (stavak 2.).

Prema odredbi članka 11. stavka 1. Općega poreznog zakona propisano je kako se porezne činjenice utvrđuju prema njihovoj gospodarskoj biti.

Sukladno odredbi članka 90. stavka 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost 73/13., 99/13., 148/13., 153/13., 143/14. i 115/16.), »malim poreznim obveznikom« u smislu ovoga Zakona smatra se pravna osoba sa sjedištem, stalnom poslovnom jedinicom, odnosno fizička osoba s prebivalištem ili uobičajenim boravištem u tuzemstvu, čija vrijednost isporuka dobara ili obavljenih usluga u prethodnoj kalendarskoj godini nije bila veća od 300.000,00 kuna. Prema stavku 2. istog članka, Porezni obveznik iz stavka 1. ovoga članka oslobođen je plaćanja PDV-a na isporuke dobara ili usluga, nema pravo iskazivati PDV na izdanim računima i nema pravo na odbitak pretporeza.

16. U sudskoj praksi, u slučaju da su transakcije povezana s zlouporabom prava, dobra vjera se shvaća u širokom smislu, širem od njezina uobičajenog značenja. Dobro funkcioniranje sustava ovisi u velikoj mjeri o ponašanju samih poreznih obveznika. Naime, zahtjev dobre vjere odražava opće načelo prema kojem nitko ne može koristiti prava predviđena pravnim sustavom u svrhu zlouporabe ili utaje. Pri tome zlouporaba prava nije samo termin koji se koristi u određenom dijelu Općeg poreznog zakona, već puno širi pojam koji je obrađen kako u sudskoj praksi tako i pravnoj teoriji.

17. Tako se, primjerice, u presudi Europskog suda pravde C-131/13, između ostalog navodi kako se Šestu direktivu Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 95/7/EZ od 10. travnja 1995., treba tumačiti u smislu da je na nacionalnim tijelima i sudovima da poreznom obvezniku u okviru isporuke unutar Zajednice odbiju korištenje prava na odbitak, izuzeće ili povrat PDV-a, čak i u nedostatku odredaba nacionalnog prava koje predviđaju takvo odbijanje, ako se utvrdi, s obzirom na objektivne elemente, da je taj porezni obveznik znao ili morao znati da je operacijom na koju se poziva kao temelj za predmetno pravo sudjelovao u utaji poreza na dodanu vrijednost počinjenoj u okviru niza isporuka. Nadalje, da se poreznom obvezniku koji je znao ili morao znati da je operacijom na koju se poziva kako bi utemeljio svoja prava na odbitak, izuzeće ili povrat poreza na dodanu vrijednost sudjelovao u utaji poreza na dodanu vrijednost može odbiti korištenje tih prava, usprkos činjenici da je porezni obveznik u toj državi članici poštovao formalne uvjete predviđene nacionalnim zakonodavstvom kako bi mogao koristiti navedena prava.

18. Prema odredbi članka 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost proizlazi da su u pravni poredak Republike Hrvatske prenesena, između ostalih Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11. 12. 2006.) sa zadnjom izmjenom Direktive Vijeća 2010/88/EU od 7. prosinca 2010. kojom se mijenja Direktiva 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost u dijelu koji se odnosi na trajanje obveze pridržavanja minimalne standardne stope (SL L 326, 10. 12. 2010.), u daljnjem tekstu: Direktiva Vijeća 2006/112/EZ.

19. Sukladno propisima Europske unije i tumačenju istih kroz presude Europskog suda, kao npr. presuda C-131/13, C-439/04, C-225/02 i druge, nacionalne institucije imaju pravo osporiti pravo neplaćanja poreza u slučajevima kada transakcije pružaju određene porezne prednosti i kada se sumnja da cilj transakcija nije u suglasju sa stvarnom prirodom tih transakcija. Naime, kada porezni obveznik ili skupina međusobno povezanih poreznih obveznika koji provode niz radnji koje dovode do

naprijed navedenih umjetnih uvjeta (nastavak rada u istim uvjetima), a koji su motivirani isključivo s ciljem stvaranja uvjeta za izbjegavanje plaćanja PDV-a i stvaranje porezne prednosti, tada se radi o zlouporabi prava.

20. U činjenično sličnom upravnom sporu, tako zaključuje i Visoki upravni sud u svojoj presudi poslovni broj: Usž-3574/19-2 od 14. studenog 2019. navodeći da, pravilno porezno tijelo ocjenjuje da se, u slučaju kada porezni obveznik ili skupina međusobno povezanih poreznih obveznika provode niz radnji koje dovode do umjetnih uvjeta (nastavak rada u istim uvjetima), a koji su motivirani isključivo s ciljem stvaranja uvjeta za izbjegavanje plaćanja poreza na dodanu vrijednost i stvaranje porezne prednosti, ne može govoriti o isporuci dobara i usluga u smislu odredbi Šeste direktive Vijeća o PDV-u 2006/112/EZ-a i u kontekstu stvarnih komercijalnih aktivnosti već se radi o zlouporabi prava u području porezan na dodanu vrijednost. Pravilno se ocjenjuje da osnivanje novih društava pod institutom malih poreznih obveznika u cilju izbjegavanja plaćanja poreza na dodanu vrijednost ne predstavlja isporuke ili gospodarsku djelatnost koja se poduzima za unapređenje gospodarske aktivnosti u smislu članka 2. stavka 1., članka 14., članka 24. i članka 9. stavak 1. Šeste direktive Vijeća o PDV-u 2006/112/EZ-a kada se ostvaruje isključivo radi dobivanja porezne povlastice bez ikakvog drugog gospodarskog cilja. Pritom se poziva na presudu Europskog suda pravde broj C-255/02 u predmetu Halifax i dr., a prvostupanjski upravni sud se poziva i na presude C-131/13, C-439/04 i C-225/02 ukazujući da se prema propisima Europske unije i tumačenje istih kroz presude Europskog suda daje za pravo nacionalnim institucijama da ospore pravo neplaćanje poreza u slučajevima kada transakcije pružaju određene porezne prednosti i kada se sumnja da cilj transakcije nije u suglasju sa stvarnom prirodom tih transakcija. Dakle, iz navedene sudske prakse, a imajući u vidu i odredbu članka 9. Općeg poreznog zakona glede dužnosti postupanja sudionika porezno-pravnog odnosa u dobroj vjeri, proizlazi da nitko ne može koristiti prava predviđena pravnim sustavom u svrhu zlouporabe ili utaje poreza. Stoga, usprkos činjenice da je porezni obveznik u državi članici poštovao formalne uvjete predviđene nacionalnim zakonodavstvom, nacionalna tijela i sudovi mogu osporiti korištenje prava na odbitak, izuzeće ili povrat poreza na dodanu vrijednost, čak i u nedostatku odredaba nacionalnog prava koje predviđaju takav odbitak, izuzeće ili povrat, ukoliko utvrdi da isto predstavlja zlouporabu porezne obveze kroz objektivni element stjecanjem poreznih pogodnosti koje su protivne odgovarajućim pravilima EU ili kroz subjektivni element kada je očito da je osnovni cilj postupanja poreznog obveznika stjecanje poreznih pogodnosti kojima nastoji steći prednost na tržištu. Naime, to predstavlja nedopušteno porezno ponašanje prema pravno obvezujućim presudama Europskog suda.

21. Nije sporno da porezni obveznici imaju mogućnost izbora razvijanja takvih aktivnosti kojim kojima ograničavaju ili primjenjuju izuzeće od plaćanja poreza na dodanu vrijednost, kao u konkretnom slučaju pozivanje tužitelja na članak 90. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, ali ta sloboda ne znači da im se automatski mora bez analize subjektivnih i objektivnih čimbenika kojima je bitna svrha postizanje porezne prednosti odnosno smanjenja, isključenja ili odgađanja porezne obveze dopustiti takovo postupanje, ukoliko se utvrdi da je u suprotnosti s načelom neutralnosti odnosno svrhom Direktive vijeća 2006/112/EZ, a koje pravo EU prenosi u nacionalno zakonodavstvo kroz razvijenu doktrinu zlouporabe prava temeljem presuda Europskog suda pravde na koje se poziva u ovom postupku.

22. Stoga, slijedom svega navedenog, a imajući u vidu da je smisao odredbe članka 90. Zakona o porezu na dodanu vrijednost da se pomogne malim poreznim obveznicima kada pokreću gospodarsku aktivnost, kod kojih u prethodnoj kalendarskoj godini nije došlo do isporuke dobara ili obavljenih usluga većoj od 300.000,00 kn, a ne

da se, kao u konkretnom slučaju, neovisno o razlozima odnosno motivima takvog nesavjesnog i nepoštenog postupanja, osnivanjem novih društava ranije povezanih osoba prijenosom kontinuirane djelatnosti i djelatnika u istom prostoru i sa istom opremom, izbjegava ulazak u sustav poreza na dodanu vrijednost i plaćanje poreznih obveza, pravilno je na temelju predložene knjigovodstvene dokumentacije za nadzirano razdoblje na poreznu osnovicu od 312.636,37 kn tužitelju utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 85.522,61 kn.

23. Nadalje, Sud smatra da nisu osnovani navodi tužitelja kako prvostupanijsko porezno tijelo nije na valjani način analiziralo navode tužitelja iz prigovora protiv zapisnika od 25. rujna 2018., kada je porezno tijelo razloge neusvajanja prigovora valjano i iscrpno iznijelo u obrazloženju prvostupanijskog rješenja. Naime, tužitelj osporava primjenu Direktive Vijeća 2006/112/EZ i pravnoga shvaćanja iz presude Europskoga suda pravde broj: C-255/02 od 21. veljače 2006. (predmet Halifax i dr.), jer smatra da između tužitelja i društva Izonoa j.d.o.o. nije bilo nikakvih isporuka dobara ili usluga niti su ta društva međusobno poslovala s ciljem stvaranja umjetnih uvjeta radi korištenja poreznih povlastica. Također, ističe kako između tužitelja i društva Izonoa j.d.o.o. nije bilo novčanoga tijeka, što je jedan od kumulativnih uvjeta za primjenu pravnoga shvaćanja iz presude Halifax i dr., a da autonomne poslovne odluke trgovačkih društava ne mogu biti predmetom poreznoga nadzora, tim više što i samo porezno tijelo potvrđuje kako opisano ponašanje tužitelja ne predstavlja prekršaj ili nedopuštenu radnju.

24. Međutim, suprotno tome, Sud je utvrdio kako je ispunjen i treći sporni kriterij iz presude Halifax i dr., koji se odnosi na novčani tijek, odnosno na plaćanje usluga između povezanih društava, koje se može promatrati kao prijenos profita. Ovo stoga što je tužitelj preselio određena sredstva nužna za obavljanje svoje djelatnosti (isti zaposlenici i poslovni prostor) na društvo Izonoa j.d.o.o., koje nije tada bilo u sustavu PDV-a, sa svrhom smanjenja poreznoga tereta i s ciljem stjecanja porezne prednosti – izbjegavanja plaćanja PDV-a na ranije opisani način, s time što se izvršene radnje mogu promatrati kao sustav jedan poduzetnik – jedan poslovni prostor – jedna gospodarska djelatnost. Opisanim postupanjem tužitelj nije postupio samo na način da je ispunio uvjete iz spomenute presude Halifax i dr. (objektivni uvjet – ostvarenje porezne prednosti koja je suprotna svrsi odredbi Direktive Vijeća 2006/112/EZ i nacionalnih provedbenih propisa, subjektivni uvjet – osnovni cilj poduzetih radnji je ostvarivanje porezne prednosti i posljedično tome nelojalne prednosti na tržištu te gore opisani uvjet novčanoga tijeka), već je postupio i protivno obvezi postupanja sudionika porezno-pravnoga odnosa u dobroj vjeri, koja obveza je izražena u odredbi članka 9. Općega poreznog zakona. Prema tome, nisu osnovani navodi tužitelja kako nije opisanim postupanjem zloupotrijebio porezni sustav i ostvario poreznu prednost, jer je tijekom rješavanja ove upravne stvari utvrđeno da je tužitelj, protivno dužnosti postupanja u dobroj vjeri, poduzeo postupke i radnje kako bi ostvario poreznu prednost na način da se na njega primijeni posebni postupak oporezivanja za male porezne obveznike propisan člankom 90. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, što je protivno svrsi i smislu tih odredbi te je tužitelj navedenim radnjama ostvario poreznu prednost neobračunavanja i neplaćanja PDV-a i stoga sporne transakcije imaju obilježje zlouporabe prava, uzimajući u obzir cijeli činjenični kontekst te utvrđivanje poreznih činjenica prema njihovoj gospodarskoj biti (članak 11. stavak 1. Općeg poreznog zakona).

25. Kako, dakle, tužitelj u tužbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi utjecali na drukčije rješenje ove upravne stvari, a Sud nije našao nezakonitosti u osporavanim rješenjima tuženika i prvostupanijskog tijela, odnosno provedenom upravnom postupku, Sud je primjenom odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o

upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan i odlučio kao u točki I. izreke presude.

26. Budući da je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom, sam snosi sve troškove upravnoga spora u skladu s odredbom članka 79. stavkom 4. Zakona o upravnim sporovima te je stoga zahtjev za naknadu troška upravnoga spora, odnosno zastupanja po opunomoćeniku odbijen i odlučeno je kao u izreci presude pod točkom II.

U Osijeku 1. srpnja 2021.

Sutkinja
Valentina Grgić Smoljo, v. r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba protiv presude odgađa izvršenje presude. (članak 66. stavak 5. Zakona o upravnim sporovima).

Za točnost otpavka
Tamara Golub

